

Matti Joensuu aloitti perheneuvontatyön Tampereella 1944

Perheneuvonta täytti Suomessa 60 vuotta

Marraskuussa 1944 muutamia kuukausia sodan jälkeen alkoi Tampereella perheneuvontatyö. Pienestä alusta on kasvanut 42 keskuksen verkosto, jonka työ on tullut osaksi tämän päivän ihmisten elämää. Yhteiskunta ja maailma on näinä vuosikymmeninä muuttunut. Toiminnan alussa etsittiin selvyttä sota-ajan kaaoksen tuomiin ihmissuhteisiin. Juhlaseminaarissa Helsingissä kuukausi taaksepäin pohdittiin tulevaisuuden kuvia monikulttuurisuuden näkökulmasta. Suomalaisetkin yhä enenevässä määrin avioituvat ulkomaalaisten kanssa. Tämä on luonnollinen seuraus nopeasti etenevästä kansainvälistymisestä. Ja seuraukset näkyvät kaikkialla. Myöskin perheneuvonnan arjessa.

Kirkkonummelle perheasiain neuvottelukeskus perustettiin vuonna 1987. Taustayhteisönä ovat alusta lähtien toimineet Kirkkonummen kunta ja seurakunnat.

Tällainen keskusteluauttaminen on tullut ihmisille tutuksi ja ymmärrettäväksi, mutta jokaisen keskuksen hakeutuvan on kuitenkin käytävä oma sisäinen taistelunsa sen asian tiimoilta, uskallanko hakea apua ulkopuoliselta omien asioiden selvittelyyn. Meistä useimmista elämän tärkeimpiä asioita on ihmiskunnan suuri kertomus naisesta ja miehestä. Siihen tarinaan haluamme osallistua. Mutta elämässä ei aina tunnu olevan kohtuutta. Usein ihmisten väliset suhteet ovat kovin vaikeita. Siksi täällä elämässä on niin paljon kaipauksen runtelemaa väkeä. Ja mielikuva siitä miten asiat selvitellään on jokaisen omaan maailmankuvaan kuuluva asia. Joku ajattelee, että pahat asiat voi unohtaa ja tehdä uuden alun. Toinen arvelee vian olevan kumppanissaan ja pyrkii korjaamaan hänen vikojaan arvellen elämän sitten olevan kohdallaan. Hätäisempi haluaa vaihtaa kumppania paremman toivossa.

Me perheneuvojat uskomme ihmisen keskeneräisyyden filosofiaan. Parisuhde on yhteisen kasvun mahdollisuus. Emmehän me avioituessamme ole valmiita vaan pikemminkin aihioita, joita meillä on lähisuhteessamme mahdollisuus työstää. Ei niinkään sitä kumppanin aihiota, vaan omaamme. Parisuhteessamme kohtaamme varmasti oman traumamme ja sen ihmissuhteillemme aiheuttamat kivut. Vasta yhteisessä vararikossa piilee todellisen kohtaamisen mahdollisuus. Ja tämän kasvun eteenpäin saattaminen vaatii keskustelua ja luottamusta toiseen ihmiseen. Silloin voimme uskoa omat salaisimmat kaipauksemme ja pelkomme tärkeimpien ihmistemme näkyville. Voimme tarkastella rehellisesti omaa keskeneräisyyttämme ja eheyttämme. Tutkia olemmeko tasapainossa itsemme kanssa. Ottaa vastuun itsestämme. Jos sen sijaan ajattelemme, että oma onnemme elämässä on toisen ihmisen käsissä, pyrimme tietysti muuttamaan heitä. Silloin jäämme helposti elämän sivurooliin.

Luonnostaan olemme aika kyvyttömiä huolehtimaan itsestämme. Hyvinvointi määräytyy minussa itsessäni. Se on sekoitus syntymälahjaa ja jatkuvaa työtä itsensä kanssa. Joka päivä me tulemme enemmän omaksi itseksemme. Sellaiseksi ihmiseksi kuin meistä lopulta tulee. Kannamme mukanaamme kaikkia elämämme kokemuksia, niin hyviä kuin huonoja. Tässä mielessä ihminen ei voi matkustaa pois itsensä luota ja alkaa alusta. Me kannamme jokainen mukanaamme myös vanhempiemme parisuhdetta tai sen puutetta. Tässä suhteessa meille on tärkeää kokea toisen ihmisen hyväksyminen ja luottamus.

Tällaisena keskeneräisenä kuin me kaikki olemme. Vain tällä tavalla me saamme olla ihmisiä - välillä heikkojakin. Elämän paradoksaalisuutta on se, että saadessaan olla heikko, ihminen jaksaa paremmin. Ellemme suostu putoamaan, emme voi kokea sitä että elämä kantaa.

